

δον, έκαμε την πρώτην εμφάνισίν της εις την έργασίαν του θιάσου και ή Συνκλληγή.

Ο κ. Οικονόμου, πολύ καλός νέος ομολογουμένως και κάλλιστα κατηρτισμένος διά την έργασίαν του, είνε ο έλάχιστος υπεύθυνος διά τούτο. Άλλ' έφάνη εις την περίστασιν αυτήν πειθαρχικώτερος Γερμανού Ούλανου, υποχωρήσας κωνονικώς εις πᾶσαν επίθυμίαν της Διευθύνσεως.

Δέν θέλω ν' άναφέρω διαδόσεις των πρακτικῶν ως προς τό ζήτημα τούτο, διότι ίσως θά ήσαν υπερβολικά κ' έν πολλοίς άνακριθείς.

Άλλ' είνε βέβαιον ότι τό Βασιλικόν Θεάτρον απέκτησε κομματάρχη έκ των ήθοποιών του θιάσου του και ισχύοντας πολύ εις την έν γενεί δικνομήν των ρόλων.

Διά νά δοθῆ εις ένκ ήθοποιόν καλός ρόλος, ό όποιος θά ήδύνατο νά τον άναδείξη ή και νά του δώσῃ στάδιον προς επίδειξιν των καλλιτεχνικῶν του χαρακτηρισμάτων, δέν ήρκει μόνον ή ζήλια αὐτοῦ κατά την προηγουμένην περίοδον. Έχρειάζεται και κάποια ύποστηρίξεις ενός των ισχυόντων φίλα κουθεντούλα πρὸς την διεύθυνσιν.

Θά ήδυνάμην δέ νά άναφέρω ρόλους τινές τοιούτους δοθέντας ως ρουτρετικῆς εις ήθοποιούς και ρόλους κάλλιστα άφαιρεθέντας από άλλους ήττον ισχύοντας κομματικῶς. Μία κάλλιστη έκ των νεωτέρων ήθοποιός διά τοιαύτην τινά άφορμήν άπεχώρησε του Β. Θιάσου.

Άλλ' είνε περιττόν ν' άναφέρῃ τις άνόμια μέ κίνδυνον νά βλάψῃ τους καλούς ήθοποιούς, οτινές διατελούν άκόμη υπό την δεσποτείαν.

Εὐτυχῶς όμως τό κκόν — δικιμαστικῶς ίσως έφραμοζόμενον — δέν έγινε έν μεγάλη κλίμακῃ εφέτος.



Πλήν τούτου όμως ύπάρχει και τό χειρότερον άκόμη.

Υπάρχουν ήθοποιοί διακριθέντες διά πολυετούς έργασίαις έν τῷ Θεάτρῳ, θριαμβεύσαντες και επίτυχόντες άκόμη και έν αὐτῷ τῷ Β. Θεάτρῳ, οί όποιοί μένον θιμμένοι κυριολεκτικῶς, πκίζοντας άπαξ του μηνός και ρόλους ήμιστά κυριάζοντας εις αὐτούς.

Αὐτοί — και δέν είνε ολίγοι — είνεοί μέλλοντες ν' άποχωρήσουν του Β. Θεάτρον, οί μέλλον άπογοητευμένοι, διότι εἶλοι άνεξικέρτως και οί μέλλον εύνοηθέντες έχουν κάποιαν άπογοήτευσιν κατά βάθος.



Και ή άπογοήτευσις, κ. Στεφάνου, είνε ο μεγαλύτερος έχθρος διά την έργασίαν ενός θιάσου, πολύ πλέον μέγας και από την ύλικήν στενοχωρίαν και από την πρό του κοινού άποτυχίαν.

Υπήρξεν έποχή, καθ' ήν και ο μέλλον γνωστός και ο τὰ περισσότερα κερδίζων έκ των ήθοποιών ώ-

νειρεύετο νά γίνῃ ήθοποιός του Βασιλικού Θεάτρον και έμενε νύκτας όλοκλήρου; άύπνος ίνα θωπήν τό δεινον αὐτό.

Ήτο ή καλή έποχή, ή έποχή καθ' ήν πάντες έστρεφον τό βλέμμα πρὸς τό Β. Θεάτρον ως πρὸς την έκπροσώπησιν της προόδου των ήθοποιών, της προόδου των συγγραφέων και της μορφώσεως του λαοῦ.

Σήμερον όμως! Πηγαίνετε νά καλέσετε τον τελευταίον κομπάρσον και δώσατε εις αὐτόν επί δίσκου τον τίτλον του ήθοποιού σας.

Θά σᾶς άπαντήσῃ: όχι!

A. X.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΩΝ ΜΑΙΤΕΡΑΓΚ

I

Μέσα σέ μιά σπηλιά την άλυσσόδεσε, στή θύρα άπάνω έχάραξε σημάδι, Ή κόρη έχέχασε τό φῶς, μέσ τό σκοιάδι, Κ' έχάθηκε τό μάνταλο στή θάλασσα.

Μέσ σ' όλο τό φθινόπωρον άπάντεχεν, Άπάντεχε χρόνους έπτά και μόνο Διαβάτης διάβαινε ένας κάθε χρόνο.

Μέσ σ' όλον τό χειμῶνα πάλι επρόσμενε Προσμένοντας ή δυό της ή πλεξίδες Του φωτός έποθήσαν της άχτίδες.

Και της άποζητήσαν και της εσθραν, Άνάμεσα σής πέτρες έγλυστρήσαν, Και τους βράχους περιγύρα' έφωτίσαν.

Τό βράδυ ένας διαβάτης πάλι άπέρασε, Τή λάμρι δέ μπορεί νά τήνε ρούωση, Και δέν κοιτάει οὐδέ και νά ζυγώση.

Σημείο πῶς είνε έξωτικό στοχάζεται, Στοχάζεται πῶς έν' χρυσόπηγῃ, Ή άγγέλων παιγνίδι έδῶ στή γῆ Αναγυρίζει, και διαβαίνει ξεμάκρῃ.

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ΓΙΑ ΠΑΠΑΣ. ΓΙΑ ΚΛΑΥΘΕΡΟΣ

Πάρτε το για παρκαυθι κι' αὐτό, αν θέλετε. Πρὸ δύο τριῶν ετών ή Ίερά Σύνοδος είχε καταδικάσει ένκ κάλογερό, έστειλε δέ την άπόφασίν της εις τό Υπουργείον των Έκκλησιαστικῶν πρὸς έκτέλεσιν.

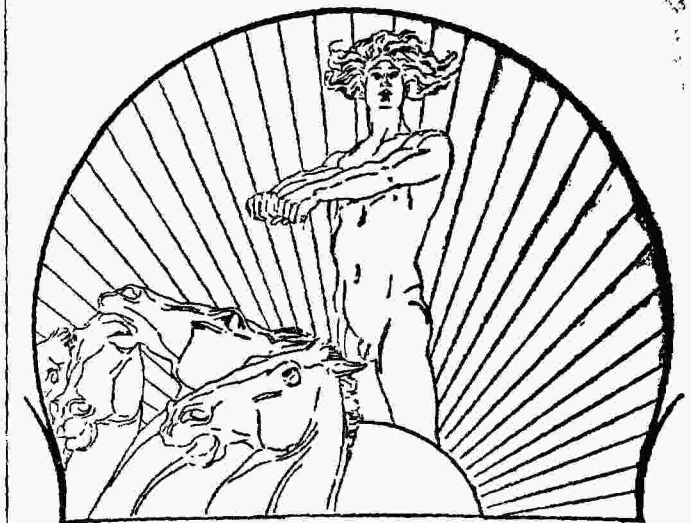
Τήν άπόφασιν της Ίεράς Συνόδου την έπήρε στά

χέρια του ο άρμόδιος Τμηματάρχης για νά συντάξῃ τό σχετικόν Βασ. Διάτρημα. Ο τμηματάρχης όμως — όπως οί περισσότεροι τμηματάρχαι στό τόπο μας — ήταν τμηματάρχης του κόμματος και όχι της ύπηρεσίας. Δέν ήξευρε λοιπόν τους τύπους της συντάξεως του Διατάγματος, και κατέφυγε στό Άρχείον του Υπουργείου, στον ευεργετικόν τυφλοσοφτην.

Εκεί πραγματικῶς, κατόπιν πολυώρου έρεύνης, άνακαλύπτει ένα Βασ. Διατάγμα διά του όποιου καταδικάζεται εις διετή άποχήν από πάσης... ίεροπραξίας!

Τά σχόλια περιττά.

Ο κ. ΚΟΣΜΑΣ



ΑΝΑΤΟΛΗ, ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ.

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ. — ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 43. ΙΔΡΥΤΗΣ Ε. Χ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΑΤΟΣ. ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΩΤΗΝ ΡΩΤΑ. ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 2Θ. ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. ΧΡ. 2Θ. ΡΩΣΣΙΑΣ ΡΟΥΒΛΙΑ ΧΡ. 8.

Ο κ. ΚΑΤΕΛΟΥΖΟΣ προδκαλεί τας Άτθίδας καθ' έκάστην από της 8 πρωινῆς μέχρι της έσπέρας εις τό επί της οδου Έρμου πολυτελέστατον σαλόνι του.

Δυστυχῶς όμως οὐδέποτε είχα προσέξῃ εις τό ζήτημα τούτο ώστε και έντεθεν δέν ώφελήθην τίποτε.

Έτέθηπν πρὸς στιγμήν νά στείλω την Βριγίταν νά έρωτήσῃ εις τό ποτοπωλείον, αλλά οί ναῦται έν τῷ μεταξύ είχαν φύγει πικανόν δέ νά ύπωπτεύετο και τίποτε.

Ήρχισα έν τούτοις ν' άπορώ και μου έφάνη παράδοξον πῶς έγώ ή όποις προσπαθῶ νά είμαι πάντοτε τόσον ειλικρινής και νά μή κρύπτω τίποτε έκ των πράξεών μου, πῶς έγίνα τόσον κρυφίνους και ύποκρίτρια.

Όταν είδῃ τον Θεόν δέν έλειψα νά φέρω τολμηρῶς τό ζήτημα εις τό μέσον, και νά έρωτήσω περι των διαφορών σημαίων.

Ο Θεός ως άρχαίος στρατιωτικός και έπομένως ειδικός επί του ζητήματος, έκτός δέ τούτου ευδικήθεος κατ' εκείνην την ώραν εις συζήτησιν, έλαθεν άμέσως έκ της βιβλιοθήκης του ένκ τόμον όστις περιείχε τὰς σημαίας και τὰ παρασῆμα όλων των εθνῶν, και τον ήνοιξεν επί της τραπέζης.

Τάχιστα τό βλέμμα μου διέκρινε τὰς δύο κυανλευκούς σημαίας, την μίαν μέ τό μέγα Χ επ' αὐτής, και την άλλην μέ τὰς πλατείας κυανῆς γραμμᾶς.

Επί της πρώτης ανέγνωσα «Ρωσσία» — ναυτική σημαία — επί της άλλης «Έλλάς».

Όστε ή Έλλην ή Ρωσσία ήτο!...

Ρωσσίας βεβαίως! ήται σύμμαχος και φίλος της

Γαλλίας μας, αν και ο θεός είνε έξω φρενῶν έναντίον της συμμαχίας αυτής την όποιαν ονομάζει αλυκοφιλιαν» και εξανίσταται εις έκαστον νέο Ρωσσικόν δάνειον.

Ρωσσίας έν τούτοις δέν θά ήτο τό ιδανικόν μου.

— « —

Έπειδή ή μυμᾶ ήτο ολίγον άδιάθετος και ο θεός είχε συνεδράσιν εις την λέσχην, δέν εξήλθομεν ούτε τό άπόγευμα, ούτε την έσπέραν, δέν γνωρίζω όμως πως μετά τό δείπνον μου έπήλθεν ή ιδέα νά προβάλω εις τον έξώστην, και την προσοχήν μου άμέσως προσείλκυσε μία σκιᾶ, ήτις ίστατο ακίνητος άπέναντι ύπό τὰ μέγαρα δένδρα.

Κάτι συνεστάλη εις τὰ στήθη μου...

Τὸν άνεγνωρίσα!

Άφού έμεινε επί τινα καιρόν εκεί, ήλθε βραδέως νά καθήσῃ ακριβῶς κάτωθεν του έξώστου πρὸ ενός τραπέζιου του μικροῦ ποτοπωλείου, τό όποιον ένθυμείσαι βεβαίως!

Ήτο ένδεδυμένος πάντοτε πολιτικᾶ, και, καθὼς έκυπτον από του κιγκλιδώματος, τον έβλεπα άνυψούντα τό βλέμμα και άτενίζοντα πρὸς μέ.

Ήμην τόσον εύτυχῆς, καλή μου Αίμυλία, ότι τον ήσθνόμην εκεί, πλησίον μου...

Έμεινε μέχρι του μεσονυκτίου όποτε, άφού έκαμε δυό τρεις γύρους, και παρητήρησε πρὸς τό μέρος μου, κατήλθε την οδόν μέ βραδύ βήμα.

Τήν έπομένην έσπέραν ή ίδια σκηνή επανελήφθη, άντελήφθη όμως ότι είχε καλέσῃ την παχίαν πατρόναν και συνώμιλησε επ' άκετόν.

Ήρώτα περι έμου — ήμην πεπεισμένη, σχεδόν βεβαία.

Έτεινα τό οῦ: ως ένοχος νά συλλάβω καμμίαν φράσιν, καμμίαν λέξιν... τίποτε! ή άπόστασις δέν επέτρεπε ν' άκούσω μου έφάνη μόνον ότι ή συνωμία έγένετο εις καθρωτάτην Γαλλικήν.

Αὐτοί οί Ρωσσοί μνηθάνουν τόσον ακριβῶς την Γαλλικήν προφοράν...

Έφυγε πάλιν εις τὰς δώδεκα! όχι όμως χωρίς νά περιβάλῃ διά μακροῦ βλέμματος την οικίαν μας και τό παράθυρον όπου τον κατεσκόπευον χωρίς νά φαίνωμαι. Τί περιέργον! Ήσθνόμην ότι εάν ήρχετο την έπομένην έσπέραν θά ήμην άνήσυχος, κάτι θά μου έλειπε!

— « —

Τήν έπομένην ήτο Πέμπτη και ένεθυμήθην ότι έπρεπε νά υπάγω εις της ραπτρίας μου νά δοκιμάσω, και έστειλα νά κλέσουν μίαν ζυζαν.